Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Schiller, Friedrich.; efter Schillers Original og A. Rombergs Musik oversat ved Sander ; Opført i det Venskabelige Selskab den 15de Februari 1818.
Titel | Title:	Barnemorderinden : en lyrisk Monolog
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Andreas Seidelin, 1818
Fysiske størrelse | Physical extent:	7 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

Barnemorderinden.

En lyrisk Monolog,

efter Schillers Original og A. Rombergs Musik

oversat ved

Sander, Professor.

Opført i det Videnskabelige Selskab

den 15de Februari 1818.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Andreas Seidelin.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Tys! jeg hører Dødningklokken ringe:
Og min Skjebne har fuldbragt sit Værk!
Nu, velan da! Nu, som Himlen byder:
Gravledsager, op, til Høien hen!
Verden, tag de sidste Afskedstaarer;
Disse Kys, o! Verden, tag endnu!
Al din Troldom . . . . . o! hvor den beruste!
Dog min Gjeld, o Morder, er betalt. —
Farer vel, I Jordens Tryllerier,
Som jeg skuffet bytter mod en Grav;
Farer vel, I Glædens Foraarstimer,
Der saa tidt henrykte mig, som Møe;
Farer vel, I Salighedens Drømme,
Phantasiens meest udvalgte Børn!
Ak! de døde brat for Morgenrøden,
For ret aldrig her at see vor Soel!
Festlig skjøn ved rosenrøde Sløifer,
Bar jeg da hiin Uskylds Svanedragt;

Og i blonde Lokkers løse Ringe
Saae selv Vaarens Roser gjerne sig.
Rædsel! . . . mig, til Afgrundsoffer viet,
Pryder end den svanehvide Dragt?
Ak! . . . . men ak! . . . ei røde Sløifer mere,
Kun det sorte Dødens Baand. —
Ynker mig, I daddelløse Qvinder,
I, hvis Uskylds Lillie blomstrer end,
Som en Gud til Barmens ømme Bølger
Gav urokket Heltemod og Kraft!
Skjændsel! . . . . følt har dette bløde Hjerte;
Og mit Hjerte skulde dræbe mig!
Vee! den falske Smigrers Smil og Taarer
Har inddyssет Hannas Dyd! —
Ak! maaskee omflagrer den Forræder
Alt en anden; glemmer, Hanna, dig;
Spøger glad, mens Du til Graven vanker,
Ved den Armes letbedragne Bryst;
Leger da med Pigens favre Lokker;
Røver Kys, hun villig byder ham,
Mens nu snart fra Dødens sorte Tæppe
Alt dit Blod nedbryppe skal!
Vilhelm, Vilhelm, gjennem Jorderiget
Følge Dig Din Hannas Sørgesang:
Og min Dødningklokkes huule Tone
Ramme flux dit Øre med sin Skræk!
Hører Du fra Møens hulde Læber
Kjærlighedens søde Duelyd;
Slaae hiint Minde Dig med Helvedsqvaler
Midt i al din Vellyst ned!

Ha, Forræder! Ei din Hannas Smerte?
Ei din Piges Skjændsel, haarde Mand?
Ei hiint Væsen under dette Hjerte?
Ei, hvad Løv og Tiger smelte kan? —
Nei! han seiler! iiler stolt fra Kysten!
Mine Blikke mørknes meer og meer!
For de Skjønne hist i Hovedstaden
Sparer han sit falske Smiil. —
Og den Spæde! i sin Moders Arme
Laae han der, i Uskylds gyldne Roe;
Og saa faver, som en Morgenrose,
Smiilte da det hulde Barn til mig.
Rædsomt, ... yndigt, ... talte Vilhelms Billed
Her af alle Drengens Træk til mig! —
Den omspændte Morderbarm oprører
Elskovs fulde Raserie?
Qvinde, hvor er min Fader? nynned
Nu hans Uskylds tavse Tordensprog,
Qvinde, hvor er din Mage? gjenlød
Hver en Vraae i Hannas Hjerte nu!
Vee! fortabt skal du din Fader søge,
Som maaskee alt favner andre Børn!
Skal forbande Hannas glade Time
Naar et Skjændselsnavn betegner Dig!
Ak! din Moder? Afgrundsqval i Brystet, ...
Eensom ..... sidder hun i Verdens Alt;
Tørster evig ved hver Glædes Kilde,
Som din Fødsel beedst forgifter mig!
Ak! din kjære Længselsstemme maler
Mig min Ungdoms tabte Paradiis:

Og selv Dødens bittre Pile saare
Mig ved hvert dit Aasyns søde Smiil!
Afgrund, Afgrund, hvor jeg Dig skal savne;
Afgrund, hvor mit Øie skuer Dig!
Eumeniders Piinsler dine Kjærtegn,
Da hiin Vilhelms Læbe ligner din!
Vilhelms Løvte tordner atter frem af Graven;
Evig, evig myrder Meeneed os;
Her omslynged mig den Hydra . . . . .
Og fuldført var Barnets Mord! —

Vilhelm, Vilhelm, gjennem Jorderiget
Jage Barnets grumme Skygge Dig;
Favne Dig med stive, kolde Arme;
Vække Dig af Fryd ved Tordenskrald!
Selv hin Himmels Stjernevrimmel funkle,
Som dit Barns det sidste, matte Blik;
Thi det møde Dig i blodigt Smykke;
Skræmme Dig fra Paradiset bort!
Der det laae, et Liig, for mine Fødder:
Kold, forstenet, med forvirret Sind
Saae jeg nu den Bæk af Blod henrisle;
Og mit Liv selv flød med Bækken hen! —
Rædsomt banker alt min Dommers Sending,
Stærkere mit Bryst!
Freidigt sløi jeg,
I det kolde Dødens Favn at slukke
Al min Flammeqval! —
Vilhelm, Vilhelm, Gud i Himlen kan tilgive:
Dig tilgav den faldne Møe!

Ja, mit Had skal Jordens Mulm begrave!
Hæv dig, Flamme, gjennem Baalet op!
Hæld mig! Vilhelms Breve lue;
Vilhelms Eed fortære Ildens Magt!
Vilhelms Billed, ... hvor det høit opflammer,
Som paa Jorden var mig dyrebart! —
Stoler ei paa Vaarens Ungdomsroser;
Stoler, Søstre, ei paa Mandens Eed!
Ynde blev min Uskylds lumske Klippe:
Dog paa Høien her jeg bander den! —
Taarer? Taarer i min Bøddels Øie?
Rask et Klæde for mit mørke Blik!
Ei en Lillie mægter Du at plukke?
Blege Bøddel, skjelv kun ei!

Kor.

Gud i Himlen kan tilgive!